

Honger en dorst naar herleving

Bijbellezen: Handelingen 2

Inleiding

Vanavond willen we het hebben over honger en dorst naar herleving. Althans, het boekje onder deze titel vormt de aanleiding van deze avond. Maar zoals ik ook bij het uittreksel heb gemeld, is het niet mijn bedoeling om dit boekje centraal te stellen vanavond. Het gaat meer om het onderwerp herleving en dit in het licht van met name Handelingen 2. Niet om hier een diepgaande Bijbelstudie van te maken, maar om aan te geven hoe we een en ander in Bijbels licht kunnen zien.

Herleving

Voor we het over herleving kunnen hebben, moeten we eerst helder hebben wat we hieronder verstaan. In sommige kringen wordt herleving ook wel opwekking genoemd. Maar wat wordt er nu bedoeld?

Met herleving bedoelen we géén grote zendings- of evangelisatie-activiteiten onder niet- of andersgelovigen. Het gaat níét in eerste instantie om het bereiken van de medemens buiten de kerk. Hiermee geven we direct al een beetje aan in welke richting we het dan wél moeten zoeken. Herleving of opwekking, gebeurt in eerste instantie ín de kerk.

Misschien vraag je je af waar dit voor nodig is. Binnen de kerk vormen we toch een fijne gemeenschap gelovigen. We komen iedere zondag bij elkaar. Allerlei activiteiten. Wat willen we nog meer? En veel jongeren in de kerk. Alle reden tot dankbaarheid.

Laten we even naar Handelingen 2 kijken. Wat we lezen over de Pinksterdag, doet in eerste instantie denken aan een evangelisatiecampagne. Duizenden mensen zijn bijeen en velen komen tot geloof. En de gelovigen worden nota bene nog direct gedoopt ook. Deze mensen kwamen uit Israël, maar ook uit heel veel andere landen. Maar we moeten hierbij letten op vers 5 en vers 10. Het gaat hier om een menigte Joden en Jodengenoten die in Jeruzalem waren om het feest van de eerstelingen te vieren. Jodengenoten waren niet-Joden die de Joodse religie hadden aangenomen. Ze werden ook wel proselieten genoemd. In feite gaat het hier dus om gelovigen naar het Joodse geloof. Het gaat dus niet om een bijeenkomst met heidenen, vreemd van de God van Israël.

Dit is wat we ook zien bij bijvoorbeeld de richters en de profeten in Israël. Hun boodschap is gericht aan de Israëlieten. En hun boodschap moest ook leiden tot geloof en bekering.

Nu is het gevaarlijk om zonder meer de lijn van Israël naar de kerk te trekken. In het

verleden is hier veel misgegaan. We kunnen wel een *vergelijking* maken tussen het eerste Pinksterfeest en onze situatie. De Joden van destijds geloofden wel. Er was zelfs een groep die de Messias verwachtte. Maar toch hadden velen Jezus Christus niet aanvaard als de Messias. Ze leefden in een systeem van wetten en regels en hoopten zo zalig te worden. De geestelijke leiding had hier nadrukkelijk de hand in en profiteerde hier enorm van. Maar feitelijk was dit misleiding van de ergste soort. Hierover kunnen we iets lezen in Mattheüs 23:15.

Maar uit deze groep Joden en Jodengenoten, in zekere zin gelovigen behorend tot het verbond dus, kwamen er op de Pinksterdag velen tot geloof. De heidenen deelden pas later op grote schaal in deze zegen.

Zo is dat ook nu nog. Opwekking is het herontwaken van de levens van de gelovigen in de kerk, waarbij God Zich in Zijn heiligheid, heerlijkheid en almacht openbaart. Het is een opnieuw doordringen raken van Gods heiligheid en hernieuwde verootmoediging voor Hem. Gods aanwezigheid wordt op een bijzondere manier ervaren. Concrete zonden komen aan het licht, worden beleden en diepgaande reiniging vindt plaats. En herleving leidt tot geloofszekerheid en een vrijmoedig getuigenis van de gemeente naar de buitenwereld ver weg en dichtbij.

De noodzaak van herleving

Maar hoe noodzakelijk is herleving? Dat hangt er natuurlijk maar vanaf hoe het met het geestelijke klimaat gesteld is. De gemeente van Jezus Christus is in de wereld geplaatst met een hoge opdracht. Het gaat om de eer van Gods Naam en de uitbreiding van Gods Koninkrijk. Daar hebben we dan alvast twee graadmeters. We zouden een parallel kunnen trekken naar de Tien Geboden. God liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf. En hoe staan wij er dan voor?

Vanuit de eerste vier geboden, wordt er nogal wat van ons verwacht. Geen andere goden dienen. Weg geld en materialisme, eigen eer, hoogmoed, idolen, enz. Kijk eens eerlijk in de spiegel? Of wordt jij niet een beetje zenuwachtig als je Psalm 139 leest? "Heere, doorgrondt en ken mij..."

En hoe zit het met ons beeld van God? Dienen we de ene ware God of een God naar onze eigen inbeelding? Als dat laatste het geval is, eren we in wezen een afgod en is onze eredienst een blamage van Zijn heilige Naam. Ik bedoel dan dat we God moeten aanbidden zoals Hij tot ons komt in Zijn Woord. En niet een god die we gereduceerd hebben tot enkel liefde zonder toorn en oordeel. Of een god die enkel toornig is met een minimale kans om Zijn liefde te ervaren.

En of de dag van God apart staat voor Hem? Nee, we gaan nu niet in op de heiliging van Gods dag. Maar wat is de rustdag u waard en hoeveel procent geeft u daarvan werkelijk aan de Heere?

En de andere zes geboden? Die hebben alles met naastenliefde te maken. Ten diepste gaat het ook om het zoeken van het tijdelijke en eeuwige heil van onze naaste. Het gaat erom dat wij niet langer centraal staat in een ik-gerichte wereld. Verderop in de inleiding gaan we hier nog wat meer praktisch op in.

De Joden en Jodengenoten ontbrak het niet aan kennis van de wet. Maar zolang het uiterlijke schijn is, kom je er geen millimeter verder mee. Petrus roept de Joden en Jodengenoten op tot bekering om behouden te worden van het verkeerd geslacht. Het kan heel wat lijken, maar het gevaar van zelfbedrog is dichterbij dan je denkt.

Noodzaak tot herleving? Welke vrucht zien wij op de prediking? Nee, ik wil niet aan het goede voorbij gaan, maar is er genoeg kracht en vrucht in de bediening van predikanten om genoeg mee te nemen? Hoe staat het met het geestelijk klimaat in onze kerken en gemeenten? En in Sliedrecht? Vertel mij niet dat het allemaal vrede is en geen gevaar. In de circa acht jaar dat we hier lid zijn, is de kerk zeker niet voller geworden. Zending en evangelisatie vinden we erg belangrijk, maar heeft het ook onze prioriteit? Ik ervaar en hoor veel om me heen dat we het zo moeilijk vinden om van ons geloof te getuigen. En dat we het zo moeilijk vinden om, ongeacht de gevolgen, radicaal voor de Heere te leven. We nemen zo makkelijk genoeg met een compromis. Christendom volgens het poldermodel zullen we maar zeggen. En de zorgen die we hebben rondom onze jeugd? Hoe houden we ze vast? En ik kan niet in de keuken van de kerkenraden kijken, maar ik heb de indruk dat zij hun handen vol hebben om alles in goede banen te leiden. Als ik het allemaal zo gadesla, maak ik me grote zorgen.

Daar komt bij dat de kerk in veel opzichten aan de rand van de samenleving is komen te staan. We hebben een, nee dé Boodschap voor de wereld. En heeft de wereld boodschap aan ons? Laten we de schuld niet in de eerste plaats bij de wereld zoeken. Laten we de hand in eerste instantie in eigen boezem steken. Ligt het aan onze boodschap? Aan de manier waarop wij dé Boodschap brengen? Of hebben wij geen boodschap aan de wereld? Of zijn wij zo opgegaan in de wereld dat we hen gelijk geworden zijn? Wereldgelijkvormigheid noemt de Bijbel dat. Zij het dan misschien met een sausje vroomheid of religie?

In feite komt het neer op de vraag: 'Willen we nog echt willen buigen voor Gods Woord?' Ervaren we met elkaar nog de volheid van Gods Geest? Misschien is het allemaal wel heel menselijk geredeneerd. Maar daar komen we straks dan nog wel op.

Herleving is nodig voor het volk van God, voor jong en oud. Om de Heere te dienen in vernieuwde toewijding aan Hem. Toewijding en zelfverloochening en zorg voor de naaste. Herleving brengt samen en maakt één. En het geeft een boodschap voor de wereld.

De weg naar herleving

De weg naar herleving, is niet zo ingewikkeld. Althans, in theorie. Wanneer we met elkaar ontdekken en erkennen dat er iets mis is, hebben we een belangrijke stap gemaakt. Zolang we zelfgenoegzaam achterover leunen, moet je niet verwachten dat er iets verandert. Gebrek aan verootmoediging, schuldbelijdenis of aanhoudend gebed zijn bijvoorbeeld hindernissen voor herleving. Of gebrek aan geloof, geloofszekerheid of heiligmaking. En lauwheid in de prediking kan ook zo'n hindernis zijn. Maar de erkenning en belijdenis dat we iets wezenlijks missen, biedt perspectief. Laten we nog eens naar Handelingen 2 kijken.

Of eigenlijk moeten we eerst naar Handelingen 1:14 kijken. Een kleine groep mensen is in de opperzaal. Dit waren die deserteurs uit het legertje van Jezus. Ze hebben de opgestane Heer ontmoet en de belofte van de Heilige Geest gekregen. En ze waren bij elkaar, eensgezind in het bidden en smeken. Daar begint het mee, met Gods beloften. En op grond van deze beloften mogen we bidden en smeken. Och of U de hemelen scheurde en neerkwam. Echt hoor, er is nog niets veranderd in al die eeuwen sindsdien. Bidden en smeken, pleitend op Gods beloften.

Het is dit kleine legertje dat de komst van de Heilige Geest verwacht. Gods werk begint vaak in het klein, om uit te groeien tot iets groots. Dit kleine legertje had boodschap genomen aan dé Boodschap van Jezus. Zij verlangden ernaar om te leven naar Gods wil. En het kan niet anders dan dat dit gepaard gaat met verootmoediging, reiniging van zonden, bekering en volledige toewijding aan de Heere.

Een treffend voorbeeld uit het boekje vond ik dat van de geboorte van een kind. Dit gaat gepaard met pijn en inspanning. Als dit vleselijk al het geval is, verwachten wij dan geestelijke kinderen zonder geestelijke inspanning? We kunnen overigens ook nog iets van kinderen leren. Neem een kind dat graag een cadeau wil hebben. Al maanden voor zijn verjaardag vraagt het hierom.

Wanneer het gaat om de verantwoordelijkheid van herleving, legt de schrijver van het boekje (zelf ook predikant) de schuld bij predikanten. Predikanten en kerkenraden zijn verantwoordelijk voor het geestelijk welzijn van de gemeente. Maar ik ben van mening dat we hier als gemeenteleden ook een belangrijke taak in hebben. Menige opwekking is met een handjevol biddende gemeenteleden begonnen.

Maar goed, terug naar het bidden en smeken op grond van Gods beloften. In Handelingen 2 gaat het dan verder. Op de dag van het Pinksterfeest waren ze eendrachtig bijeen. En de Heilige Geest werd uitgestort. De vervulling van Gods beloften, al aan Joël de profeet beloofd.

De kenmerken van herleving

Maar wat kenmerkt een herleving? Waar in de weg tot herleving een groepje gelovigen tot nieuwe toewijding kwam, raakt de Heilige Geest bij herleving velen aan. Met name de prediking wordt hiervoor gebruikt. Predikers worden vervuld met Gods Geest en preken als nooit tevoren. Bediening van Geest en van kracht. En vele toehoorders komen onder de indruk van Gods Woord. De Heere openbaart Zich in heerlijkheid en heiligheid. Zij gaan hun zonden en verdorvenheid inzien voor Gods aangezicht.

Hierbij moet opgemerkt worden dat zonden in de Bijbel geen leeg begrip is. Zonde is niet algemeen, maar concreet. Vertaald naar onze tijd betekend dit bijvoorbeeld 'ik heb dit of dat gestolen of iets voor mezelf gedaan in de baas z'n tijd', 'ik heb over die en die geroddeld', 'ik heb moedwillig €332 te weinig belasting betaald' of 'ik koester een heimelijke liefde voor iemand anders of andermans spullen'. Voel je aan dat zonde dan concreet wordt? Zonde heet dan opeens roddel, hoogmoed, egoïsme, verslaving (bijvoorbeeld aan drank, drugs of nicotine) meningsverschillen in de gemeente,

ruzietjes tussen man en vrouw, vertrouwen op geld, goed en status en ga zo maar door. De Heere wil dat we onze zonden ook concreet aan Hem en elkaar belijden.

De beschreven voorbeelden in het boekje maken melding van gehuil, van mensen die kermend neervallen en voor hun gevoel in het laatste oordeel zijn. We kijken hier misschien vreemd van op, want dit zijn wij helemaal niet gewend. Het is meer gebruikelijk om te vallen in de G/geest dan vol zondebesef en ontzag voor Gods aangezicht neer te vallen. Maar laten we eerst eens wat passages uit Handelingen 2 bekijken.

Er is sprake van bijzondere gebeurtenissen. Het geluid van een stormwind en gedeelde tongen als van vuur. En zij allen werden vervuld van de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere talen, zoals de Geest hun gaf te spreken. Voor zover ik weet zijn een aantal van deze verschijnselen niet vaker genoemd in de Bijbel. Wat wel vaker genoemd is dat mensen, de discipelen in dit geval, vervuld werden met de Heilige Geest en Gods Woord met vrijmoedigheid spraken. In die zin mogen we misschien onderscheid maken tussen de uitstorting van de Heilige Geest en de vervulling met de Heilige Geest.

Terwijl een aantal mensen de spot met de discipelen drijven, verheft Petrus zijn stem. Na een kort weerwoord op de beschuldiging van dronkenschap, gaat hij uitleggen wat er werkelijk gebeurt. Vanuit het toenmalig bekende Woord van God verkondigd hij hen de Heere Jezus Christus. Dit is waar het om gaat. De Heere Jezus Christus verkondigen vanuit de Schriften.

Het gevolg blijft niet uit. Als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart en vragen aan Petrus en de apostelen: "Wat zullen wij doen mannen broeders?" Petrus' antwoord liegt er niet om: "Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere onze God toe roepen zal." En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: "Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!"

We zullen eens kijken wat hier allemaal staat. Petrus heeft het over bekering en dopen tot vergeving van zonden. Dat betekent dat er zonden waren waarvan men zich moest bekeren. In ieder geval heeft Petrus het gehad over Jezus, Die zij gekruisigd hadden. Dit maakte hen verslagen in het hart. Ze ontdekten dat ze de Messias, Die zoveel in hun midden had betekend, hadden afgewezen. Ze ontdekten dat ze schuldig stonden voor God. Petrus roept hen dus op tot bekering en tot de doop in de Naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden. Er is dus vergeving bij Jezus Christus, maar dit ging wel door de verslagenheid heen. Bovendien volgt de prachtige belofte dat ze de Heilige Geest zullen ontvangen. Want hen en hun kinderen komt de belofte toe en alle die daar verre zijn. Een prachtige belofte voor de Israëlieten, maar ook voor de heidenen tot wie wij behoren. En dan gaat Petrus met nog veel meer andere woorden uitleggen dat zij behouden moeten worden van het verkeerd geslacht. Petrus kan hiermee bedoeld hebben op de rest van de Joden, te weten de farizeeërs en ongelovige Joden alsook op de Romeinen en eventuele andere heidenen in Israël.

Weer even terug bij herleving. Wat mogen wij verwachten aan kenmerken bij

herleving? De allesomvattende aanwezigheid van de Heere in Zijn heerlijkheid en heiligheid. Zondebesef hebben we al genoemd. Zie je dat dit heel Bijbels is? We zien de verslagenheid bij de Israëlieten. Ze meenden misschien dat ze op de goede weg waren, maar ontdekten het tegendeel. Er staat niets over hoe die verslagenheid zich uitte. Dat laten we dus maar in het midden, maar wij mogen onszelf wel afvragen of we de aanwezigheid van God en die verslagenheid om onze zonden kennen. En dan gaat het me niet om allerlei voorwaarden om gered te kunnen worden of dat de weg van ellende, verlossing en dankbaarheid volgens een vastomlijnd stappenplan bewandeld moet worden. Maar ergens, op zeker moment, zal ieder kind van God erkennen dat hij/zij gezondigd heeft het vergeving nodig heeft. En dit mag ons meer dan eens verslagen maken voor Gods aangezicht. Dit gaat in ieder geval verder dan een verstandelijk aanvaarden van de waarheid. Niet om verslagen te blijven. Nee, want waar erkenning van onze zonde is, is ook vergeving. En waar vergeving is, is ook blijdschap en vreugde. Er komt een nieuwe en grote honger naar Gods Woord. Maar ook de hartelijke bereidheid tot onderwerping aan de Heere. Gods Woord vermaand, brengt aan het licht en bemoedigd. Tijd voor de Heere krijgt weer prioriteit. Jongeren en ouderen worden vervuld met de Heilige Geest en getuigen krachtig. Voortdurende reiniging en toewijding. En er ontstaat eenheid tussen gelovigen onderling. In de Naam van de Heere Jezus is er overwinning over zonden, boze machten, valse leringen, ongeloof en twijfel.

Er is ook een keerzijde. De duivel zal nooit stilzitten in tijden van herleving. Vaak komt er tegenstand vanuit de gevestigde lauwe kerkelijke wereld. Net als in de tijd van de farizeërs kan en wil de ongeestelijke religiositeit niets met het werk van Gods Geest. En natuurlijk tegenstand in het algemeen van laster en tegenwerking is te verwachten. Ook dit is een prijs die betaald moet worden. Maar in de Naam van de Heere Jezus mogen we ook hierin meer dan overwinnaars zijn, omdat Hij ons kracht geeft.

De Israëlieten worden opgeroepen tot bekering en om behouden te worden van het verkeerde geslacht. Precies wat we ook gelezen hebben bij de opwekkingspredikers. In de eerste plaats komt de oproep tot bekering dus tot de kinderen van het verbond. Tot religieuze mensen en in onze tijd daarmee ook tot de kerk. Petrus spreekt vrijmoedig vervuld met Gods Geest. Dit mogen we ook van predikanten verwachten. Petrus is verrassend eerlijk en draait niet om de hete brij heen. Waar Gods Woord eerlijk en radicaal, vervuld met Gods Geest en in liefde gebracht wordt, mogen we vrucht verwachten. Vruchten van berouw, bekering, vergeving, geloof en diepe vreugde en dankbaarheid.

De vrucht van herleving

Als we kijken naar de vrucht van herleving, komt al het voorgaande weer terug. Zondekennis is ook een vrucht van herleving. Net als bij David overigens. Maar zeker ook schuldbelijdenis, terugbetaling en bekering. En of dit indruk maakt op de wereld buiten de kerk. In het boekje lezen we prachtige voorbeelden over hoe de wereld deelt in de zegen. Het gerucht van Gods werk verspreidt zich als een lopend vuurtje. Velen van buiten de kerk stromen toe en ontdekken hun schuld voor God en elkaar. Het lijkt wel een herhaling van zondebesef, belijdenis en bekering. Urenlang wordt er gepreekt, dagen achtereen. Duizenden mensen komen tot geloof en ontvangen

heilszekerheid. Een heerlijk getuigenis gaat weer van de kerken uit die voorheen bijna leeg waren. De kerk heeft weer een boodschap voor en boodschap aan de buitenwereld. Zending en evangelisatie krijgen weer volop prioriteit.

Is er iets nieuws onder de zon? Handelingen 2: zij die zijn woord gaarne aannamen werden gedoopt. Drieduizend zielen komen tot geloof op de Pinksterdag. Volharding in de leer, gemeenschap, breken van het brood en in de gebeden. Vreze over allen, wonderen en tekenen. Eenheid en mededeelzaamheid onder elkaar. Eendrachtig bij elkaar volhardende, van huis tot huis het brood brekende, aten zij samen met verheuging en eenvoudigheid van hart. Zij prezen God en hadden genade bij het gehele volk. En de Heere deed dagelijks toe tot de gemeente die zalig werden.

Zou er iets nieuws onder de zon zijn? Kerk zijn zonder dit soort verschijnselen? Of moeten wij terug in belijdenis van schuld, berouw en bekering? Hebben wij een nieuwe vervulling met de Heilige Geest nodig?

Lessen voor de kerk van vandaag (en onze gemeente)

Wat kunnen wij nu van dit alles leren? Op de een of andere manier heb ik de indruk dat ook wij iets missen. Of is deze redenatie te menselijk? Moeten we genoeg nemen met een half lege kerk, zorgen om het bijeenhouden van de gemeente en meer en meer mensen die geen boodschap hebben aan dé Boodschap? Geestelijk en moreel verval; een afkeer van God en Zijn geboden? En zachtjes aan, doen we er allemaal aan mee. Is dit dan echt het maximaal haalbare in het dienen van een almachtig God? Verlangen wij echt niet naar meer, ja naar álles wat de Heere ons in Zijn liefde en genade te bieden heeft?

Ik ben me ervan bewust dat het allemaal misschien nogal heftig overkomt. Wie van ons ligt er immers nachten wakker of huilt langdurig vanwege zijn of haar zonden? Ik niet, om eerlijk te zijn. Ik wil dan ook niet de indruk wekken dat ik het allemaal wel even beter weet. Als ik alleen al de Psalmen lees, heb ik nog veel te leren op dit gebied. Maar wat doen we ermee? Verlangen we echt naar de vervulling met Gods Geest? Pleiten wij bij de Heere op grond van Zijn Eigen beloften? Kunnen wij het aan als de Heere persoonlijk tot ons spreekt? Zijn we bereid de prijs van zelfopoffering te betalen? Breken met zonden (concrete zonden!), belijden en terugbetalen. Zoals het boekje beschrijft, is er vaak een specifieke zonde die de Heere in de weg staat. Het is mijn gebed en verlangen dat de Heilige Geest de volle ruimte krijgt in kerk en gemeente. O wat zal er dan een rijke zegen zijn in ons midden.

Moeten we de gebeurtenissen in het boekje of uit Handelingen 2 één op één kopiëren naar Sliedrecht? Voor wat betreft de praktische invulling niet denk ik. Gods Geest is immers ook soeverein in hoe Hij werkt. Maar geestelijk gezien wel. Geloven wij nog in dezelfde God als toen? In Zijn almacht, barmhartigheid, rechtvaardigheid, oordeel, toorn, liefde, redding, enz.? Laten we dan met elkaar én ieder persoonlijk Zijn aangezicht zoeken in vurig en volhardend gebed. Gebed voor predikanten, kerkenraden en de gemeente. Gebed om de openbaring van Gods wil. Gebed dat zonden aan het licht gebracht zullen worden. Gebed om de vervulling met de Heilige Geest. Gebed voor de wereld om ons heen. Water op het dorstige en stromen op het droge. Och of Hij de hemelen scheurde en neerkwam.

Hbk-avond

Opening met gebed

Bijbellezen: Handelingen 2

Inleiding

Zingen: Psalm 51 vers 1, 7 en 9

Gespreksvragen

1. Wat is je eerste indruk van het boekje/het uittreksel?
2. Wat zouden wij van dit boekje kunnen leren?
3. Bij de kamerling/moorman lezen we niets van zondebesef. Hoe zou dat bij hem gegaan zijn?
4. Hoe ben jij tot geloof gekomen? En welke rol speelde zondekennis daarbij?
5. In hoeverre ervaar jij geestelijke lauwheid in je eigen leven en in de gemeente?
6. Zou de Heilige Geest gehinderd worden door onbeleden zonden in ons midden?
7. Als wij bidden "Heere, doorgrondt en ken ons hart?", wat komt er dan openbaar?
8. Hoe ga jij om met het gebed?
Hoe intensief/vaak/lang/volhardend/persoonlijk/... bid jij?
9. Wat is jouw/onze verwachting van het gebed?
10. Heeft de Heere wel eens rechtstreeks tot jou gesproken?
Zo ja, kun je daar meer over vertellen?
Zo niet, verlang je hiernaar en bid je hierom?
11. Vind je het moeilijk om te volharden in geloof op de vervulling van Gods beloften?
12. Ken jij deze honger en dorst naar herleving?
13. Waar zou herleving beginnen?
14. Wat zijn de gevolgen van herleving binnen en buiten de kerk?
15. Hoe bewogen ben jij met verloren zielen?